Mizah

Kurbanlık Gidiyor

— Dilberdudağı mı emredersiniz, kadıngöbeği mi?
— Daha ağır bir şey olsun, meselâ tavukgöğsü!

— Harold benimle param için evlenmiyorsun değil mi?

— Dudaklarınızdaki radyo aktiviteyi ölçebilir miyim?

— Ne? Hem böyle bir yeri süpürüyor, hem de üste para alıyorsun ha?

Minicik Hikâye

GEREKÇE

Yeni «Ses» operetinde «Afrodit» hazırlanıyordu. Pek eski bir trajediden mahirane bir şekilde operete adapte edilmiş bir eser... Malûm ya, operetleri facia haline koymak pek mümkün ve kolaydır. Lâkin faciayı operete tahvil etmek... Bizim Münir Hayri Egeli gibi nadir dehâlara nasip olabilir.

Eserde rolü olan bir genç aktör de var. Rol icabı:

— Ah, ne kadar memnunum Afrodit, ne kadddar mes'udum bilsen!

Demesi lâzım.

Son prova günü, her telden çaldığı gibi rejisörlükten de anlıyan Münir Hayri bizzat işlere nezaret ediyor. Sıra genç aktöre gelince:

— Ah, ne kadar memnunum Afrodit, ne kadddar mes'udum bilsen!

Diye içeri girdi. Girer girmez de Münir Hayri bağırdı:

— Cenaze merasiminde misin be adam? Bu ne biçim saadet ilânı? Biraz neş'elen, suratın sirke satıyor!

Aktör:

— Peki Münir bey! dedi.

— Tekrar!

Delikanlı çıktı. Ayni cümleyi tekrarlıyarak girdi.

— Olmadı! Olmuyor...

Ve ilâve etti:

— Olma - ya - cak - da!

Nihayet, onuncu provadan sonra, çocukcağız oldukça neş'eli bir sesle rolünü söyliyebildi. Esere muvaffakiyetle devam edildi.

Münir Hayri çıkarken genç aktöre tesadüf edince, hiddetini hâlâ yenemediği için, sert sert:

— Kuzum, bu ne beceriksizlik? Biraz neş'elenemez misin? diye sordu. Aktör:

— Ne yapayım Münir bey? dedi, sahneye çıkmadan bir dakika evvel gelen bir telgraftan memlekette nişanlımın babamla evlendiğini öğrendim!

Anlayana

Sun-î Kalb

Böyle acaip havadisler çabucak yayılır, duyulur. Amerikada gûya sun'î kalb yapmışlar. Doktorun biri bu işi başarmış ve rivayete göre ölüleri bu kalble diriltiyor, yaşatıyormuş. Amerikalılar, malûm ya, ötedenberi reklâma düşkündürler. Habbeyi kubbe, pireyi deve yapmasını severler. Hattâ, günahı söyliyenlerin boynuna, ikide birde aldanmalarının, yanlış hesaplara girişip Bağdattan geri dönmelerinin sebebi de budur... derler.

Bu takma kalb işinde de öyle olsa gerek... Çünkü, yetkili kaynaklardan bir Beyaz Rus, bu haberi resmen yalanladı:

— Amerikalılar hırsızdır, bu takma ve sun'î kalb işi aslında bir Rus icadıdır; dedi, biz bunlarla değil sade ölüleri diriltmek, fakat yüreksiz doğmuş kimseleri bile yaşatabiliyoruz...

Tesadüfen orada bulunduğum için, bu yetkili zata sordum:

— Misal göstermez misiniz?

Kükredi:

— Elbette: Stalin!

Gelecek sayımız:

KORE

sayısıdır!

Teneke Surat

Tarihler hep yazar ya; XVI. asırda gerek Madrit, gerek Paris son derece iptidaî ve şehir manzarasından uzak yerlermiş. Keyfî idarenin, kol kuvvetinin geçtiği o devirlerde bilhassa talebe güruhu, bu şehirlere dehşet salmıştır. O şehirlerin o zamanki hallerini nereden mi hatırlıyorum? Bizim İstanbulumuzun bugünkü manzarasından... Başta en yüksek makam sahipleri olduğu halde ahlâk durumlarından çok şikâyetçi olduğumuz gençlerin zorbalık temayüllerine ve terbiye seviyelerine ait misallerden... İşte bir tanesi:

İstanbulun sisli günlerinden birinde, vapurda kalmış delikanlılar konuşuyorlar... Biri, arkadaşına:

— Benim halimden bir büyük adamın oğlu olduğum belli imiş... dedi.

Arkadaşı sordu:

— Kim söyledi sana bunu?

— Babam...

Beriki gülerek sordu:

— Ya... Nereden öğrenmiş öyle olduğunu?

— SİVRİSİNEK —

Cilt 9, Sayı: 231 FİYATI 25 KURUŞ 8 Aralık 1950

Mizah

SAHİBİ: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.
Posta kutusu: 255
İdarehanessi: İstanbul, Babıâli Caddesi Vilâyet Hanı. No. 10
Telefon: 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI ★

Alâmeti farika

HANİ madeni çatal, kaşık filân alırsınız da, sapının iç tarafında küçük bir ayı şekli bulunur. Buna «alâmeti farika» derler. O malın değeri, mahiyeti hakkında bu alâmeti farikadan hüküm verirsiniz. Tabii herşeyin ayısı böyle dışında değildir. Fabrikasına göre alâmeti farikanın şekli de değişir. Bazan kurt, bazan kuzu, bazan tilki, bazan da sırtlan olur. Mesele orada değil... Asıl hüner, bu alâmeti farikayı görebilmekte... Kiminin ne mal olduğu yüzünden okunur. Kiminin ne olduğunu tecrübe gösterir. Havalar biraz bulandı mı, bunlar hemen kim olduklarını belli ederler. İçlerinin karası, yüzlerine vurmıya başlar.

Karaborsacılardan bahsediyorum. Memleket ufkunu saran kara bulutlar karşısında yalnız kesesini doldurmayı, göbeklerini şişirmeyi düşünenlerden...

Karaborsacı, memleket sevgisi nedir bilmez. Onun alâmeti farikası da budur. O, sade kendi canını sever. Tıpkı, kadıncağızın kaybolan eşeği gibi...

Fıkrayı bilirsiniz. Kadıncağızın biri bir eşek kaybetmiş. Varı, yoğu O. Aramış, taramış, bulamamış... Çaresiz kalınca zamanın en fazıl hocasını, camie gireceği sırada yakalamış:

— Aman efendi hazretleri, benim merkebim kayboldu. Bir türlü bulamadım. Ne olursa sizden olur, bana bir akıl öğretin..

Hocafendi telâşlı imiş:

— Gel, demiş, vaıza gidiyorum. Dinle de sonra konuşuruz..

Vaızda aşkın insanlara en büyük Tanrı lûtfu olduğundan ariz ve amik bahsettikten, aşkın insana fazilet aşıladığını belirttikten sonra:

— Ey camaat! diye sormuş, aranızda hiç âşık olmamış kimse var mı?

Nihayetlerden bir ses yükselmiş:

— Ben olmadım...

Hoca kadına dönmüş:

— Al hatun, demiş, işte kaybettiğin eşek bulundu!

Memleket sevgisi nedir bilmiyen vurguncunun da bundan ne farkı var? — MİZAHÇI —

Üçüncü dünya harbi uyandırılıyor!

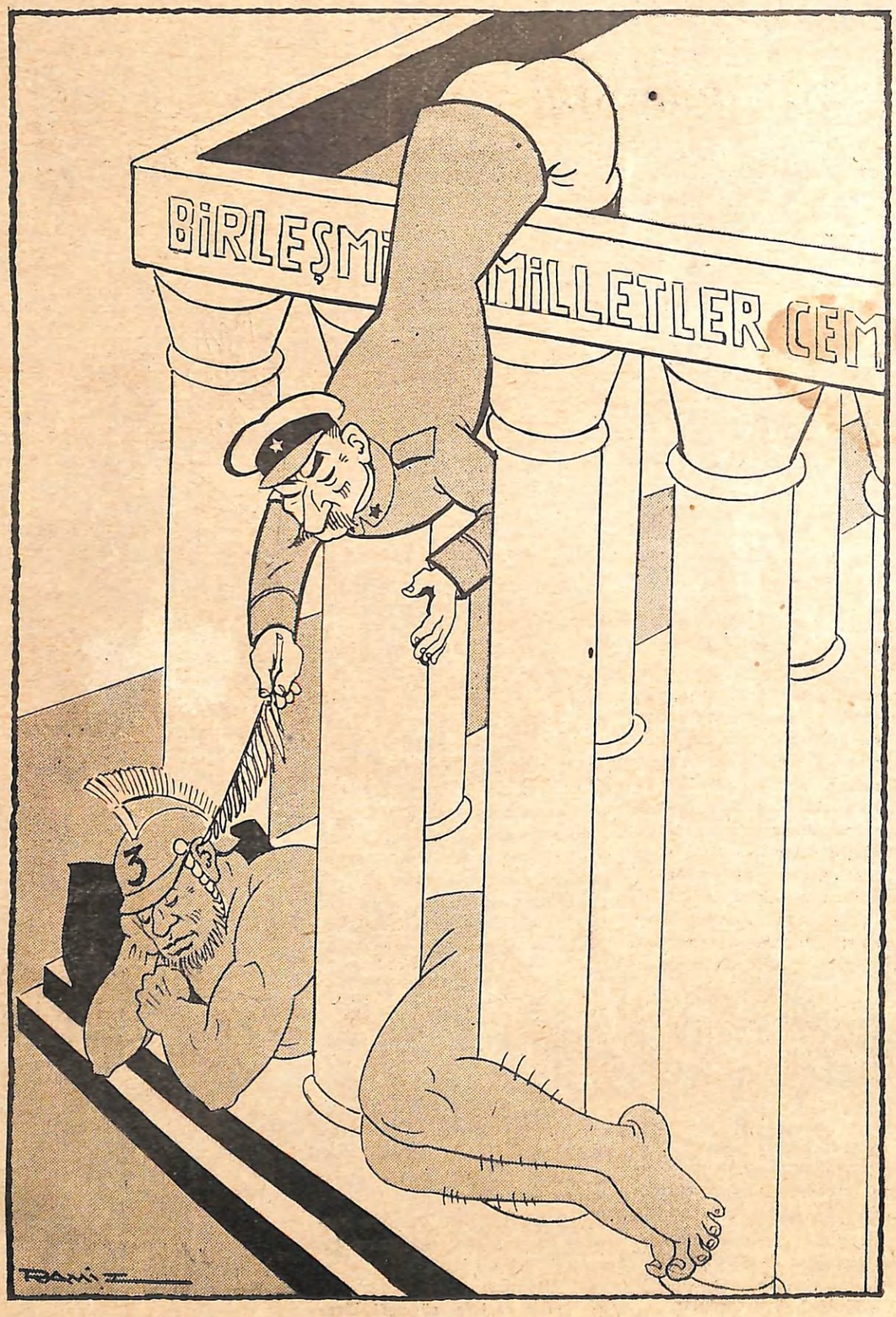

Stalin — Epey uyudun; haydi, uyan bakalım!

HER HAFTA BİR TANESİ:

Bilmece

Bir adam var. Tarif edeyim; hepiniz tanıyacaksınız: Memleketimizin havası kendisine iyi geldiğinden uzun zamandanberi burada mukimdir. Herkesten hürmet ve itibar görür. Ara sıra meydana çıkar. Kâh bir arkadaş gibi kolunuza, kâh Hızır Aleyhisselâm gibi kalbinize girer. Hastanıza ilâcı o bulur. Karınızı konsere, oğlunuzu maça o sokar. Darda kalanlara o el uzatır. Şayet biri çıkıp kendisine bağırsa, çağırsa; hattâ küfür etse müteessir olup yüzü kızarmaz. Daha doğrusu kızardığı belli olmaz. Çünkü bu mahcup ve fedakâr adam kendisini kimse tanımasın diye tevazuundan yüzünü karaya boyamıştır!

Merak etmeyin, Hükümetin bulamadığını siz bulamazsınız...

Deniz müzesini ziyaret

Uzun zamandanberi ortadan kaybolmuş bir dostuma rastladım: Görünmeyen adam... Beni görünce:

— Aman, dedi, gel, seni pek istifadeli bir yere götüreceğim...

— Neresi orası?

— Deniz müzesi!

Görünmeyen adamın rehberliğile Kore savaşından beter bir mücadele halinde (sizin anlıyacağınız tramvay vasıtasile) Deniz Müzesine vardık. İçeride inlerle cinler top oynuyor. Bekçiye sordum:

— Buraya kimse gelmez mi?

— Yoh... Çoh şükür bizi, arayan soran olmaz...

Amerikada unutulan Denizyolları heyeti gibi... Gezmiye başladık. İşte Hazreti Nuhun gemisi... İnşa tarihini merak ederek yaklaşıp altına bakıyoruz: Meğer Amerikadan yeni alınan vapurlardanmış. İşe yaramadığı için müzeye kaldırmışlar... İleride bir masa, etrafında beş on kişi var. Ne yapıyorlar diye merak ettik. Bir de yanlarına gittik ki, hepsi balmumundan heykeller haline gelmiş. Görünmeyen adam:

— İşte bunlar Devlet Denizyolları merkez idare heyetidir. Hepsi yalnız sandalyalarında oturmaktan başka bir iş görmedikleri için onları da buraya kaldırmışlar! dedi.

Masanın karşısında tarihî bir dümen vardı. Lâkin bozuk, berbat, küflenmiş, paslanmış, işlemez bir haldeydi:

— Bu neyin dümeni? diye sorduk. Arkadaşım şaştı:

— Görmüyor musun? Devlet Denizyollarının!

İleride, yorgunluktan bitmiş hamlacıların köhne bir kayığı kürekledikleri görülüyordu.

— Haniya, kayık yerinden bile kımıldamıyor... dedim. Görünmeyen adam yine izahat vermek zorunda kaldı:

— Hamlacıları da idarecileri gibi, akıntıya kürek çektikleri için yürütemiyorlar..

Daha sonra, meşhur, lâfla yürüyen peynir gemisini gördük. Bu meşhur gemi, Yusuf Ziya Öniş'in Denizbank Müdürlüğü zamanında yaptırılmıştı.

En son olarak Cemil Parman imzalı kocaman bir tablo gördük. Cidden nefis bir sanat eseriydi. Halice çekilmiş bir takım vapur enkazlarını tasvir ediyordu. Renkler harikulâde alacalıydı. Adını bildiğimiz bütün büyük ve yeni gemiler buradaydı. Tablonun adını okudum: Gemi kabristanı!

Bunları gördükten sonra, biz de rakı şişesinde balık olmak arzusunu duyarak müzeden ayrıldık.

— ONUN ARKADAŞI —

BEYHUDE!

Tanıdıklarından birinin, karşılaştığı müşkülâtı yenemeyince kendini denize attığından bahsediyorlardı.

Eczacı Arif Neşet Usman:

— Beyhude, dedi.

— Neden? diye sordular.

Cevap verdi:

— Tabiî beyhude. İnsan suda hallolmaz ki!

ŞİFA

Bahçe mimarı Mevlût Baysal bir arkadaşına dert yanıyordu:

— Doktor beni tedaviye başladığı zaman: «Üç aya kadar bir şeyiniz kalmaz» dediydi.

— Sonra?

— Üç ay bile sürmedi, birader! İki ay içinde nem var, nem yok hepsini satmıya mecbur oldum.

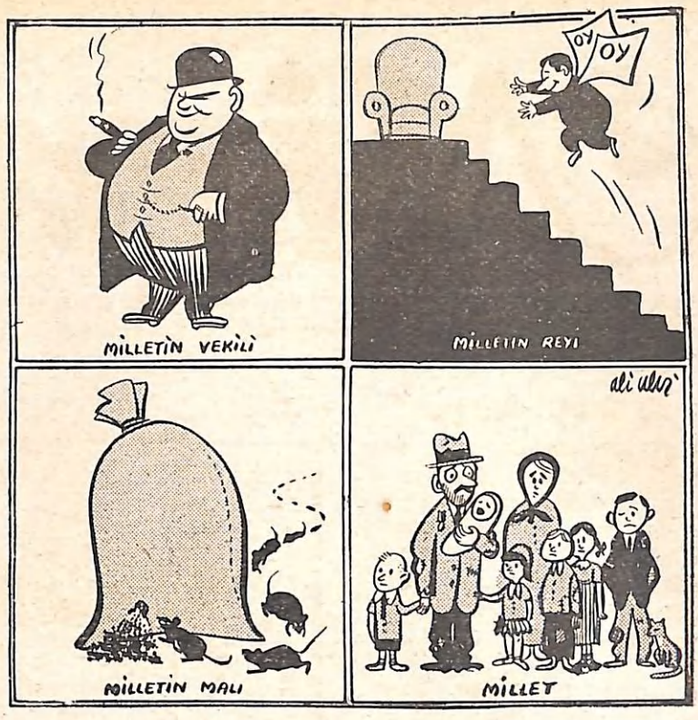

Tersine dünya!

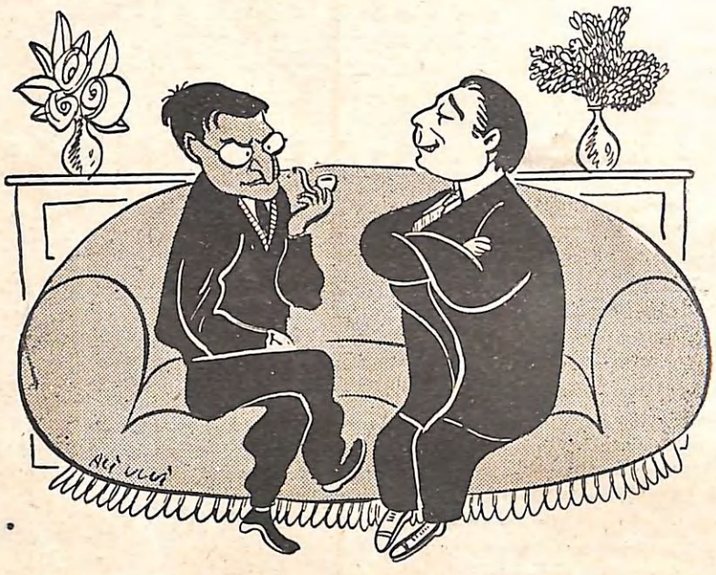

K. Gülek — Hani devri sabık yaratmıyacaktınız?
Menderes — Onu siz kendiniz yaratmışsınız bayım!

— Son dakikada alınan haberlere göre Amerikalılar çekilmiye başlamış, tahliye gemileri limanlara gelmiş ve...
— Aman birader, karaborsacı gibi böyle kara haberler hep sana mı geliyor?

Albay valiler işten çıkarılırken:

— Olur şey değil; bir valiyi albay tayin etmişler!

— Harp ihtimali varmış. Ne olur, ne olmaz; söyle de lüzumlu şeylerden alıp saklıyalım..

— Pudra, ruj, naylon çorap, tırnak cilâsı, parföm!

Geçim Endeksi

— Komedi bir perde —

İktisat müdürü — İşler o kadar çok ki karıcığım... Evrakı eve getirip, pazar günü çalışmaktan başka çare bulamadım...

Karısı — Pekâlâ etmişsin kocacığım... Zaten bu pazar canım sıkılıyordu, beni Neclâlara yollarsın; sen de oturup rahat rahat çalışırsın...

İktisat müdürü — Ya gelen olursa? O zaman bütün çalışma imkânlarım mahvolur. Sözlü sorulara cevap yetiştiren kabine âzalarına dönerim ben...

Karısı — O da doğru.. Hani, canım pek istediydi de onun için söyledim. Amma, mademki sen güç durumda kalabileceksin, o halde gitmem..

İktisat müdürü — Teşekkür ederim karıcığım. Sen, hiç şüphesiz kadınların en iyisisin. Melâikesin sen...

Karısı — Teşekkür ederim kocacığım. Sana yardım edeyim mi?

İktisat müdürü — Hacet yok. Ben kendim çalışırım.

Karısı — Pekâlâ öyleyse...

(Bir müddet sükût)

İktisat müdürü — Gıda maddeleri ucuzlamış olmalı..

Karısı — A... Ne münasebet? Siyah havyarın kilosu altmış dört liraya çıkmış...

İktisat müdürü — (Yazarak) Yüzde yetmiş sekiz ucuzlama... Yakacak ihtiyacına gelince...

Karısı — Odun on dört liraya fırladı...

İktisat müdürü — Yüzde on bir alçalış... Ev kiraları....

Karısı — Semtine göre ateş pahasına.. Hele hava parası... En azından dört bin lira...

İktisat müdürü — (Yazarak) Mesken ücretlerinde yüzde üç buçuk bir tenezzül...

Karısı — Sen hep ters yazıyorsun...

İktisat müdürü — Sen hep zihnimi şaşırtıyorsun da ondan, şekerim...

Karısı — Ya... Hani ben melâikeydim? Şimdi zihninizi mi şaşıyrtıyoruz beyefendi?

İktisat müdürü — Yanlış anlama karıcığım.. Yâni senin buradaki varlığın ...

Karısı — Herhalde size fazla geliyor...

İktisat müdürü — Ne münasebet canımın içi, ne münasebet? Seni düşünmeme sebep oluyor. Seni düşünen bir insan başka ne düşünebilir? Başka şeyle meşgul olabilir mi? Sen söyle..

Karısı — Ah çene kavafı seni..

İktisat müdürü — (Yazarak) Giyecek fiatlarında hissedilir bir düşüş..

Karısı — Ayol sen deli misin? Yerli Mallar bile yüzde on beş zam yapıyor.

İktisat müdürü — Efendim, Senin devlet işlerine aklın ermez. Sana giyecek fiatlarında tenezzül var diyorum, işte o kadar..

Karısı — Ya? Mademki öyle diyorsun, tabiî sen daha iyi bilirsin. Şu balo tuvaletimi hemen alalım. Çünkü bu fırsat bir daha ele geçmez. Fiatlar birdenbire yükselirse ne yaparız? Sen hele iki yüz lira ver bana da, sonra endeksine devam edersin!

İktisat müdürü — Şekerim, sen deli mi oldun? Sana iki yüz lira çıkarır verirsem ben evi neyle idare ederim?

Karısı — Neden? Sen kendin söylüyorsun ya işte... Yiyecek fiatları ucuzlamış, yakacak fiatları ucuzlamış, mesken fiatlarında düşme, giyecekte tenezzül varmış.. Hayat bu kadar ucuzladığına göre paranın fazlasını ne yapacaksın? Ver bana da ihtiyacımı karşılıyayım hiç olmazsa...

İktisat müdürü — Aman yahu, herşeye burnunu sokmasan olmaz! Bütün hesaplarımı altüst ettin... (Yazarak) Umumî geçim endeksine nazaran bir aylık masraflarda yüzde yirmi altı yükseliş vardır! Anladın mı? Sana da elbise parası yok işte!

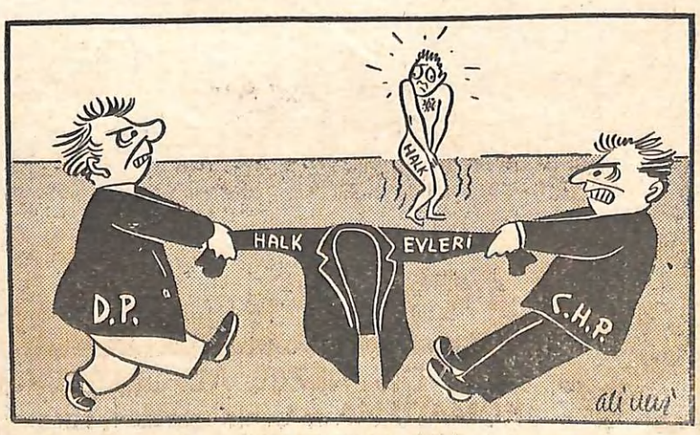

Post kavgası!

Dairelerde büyük değişiklik:

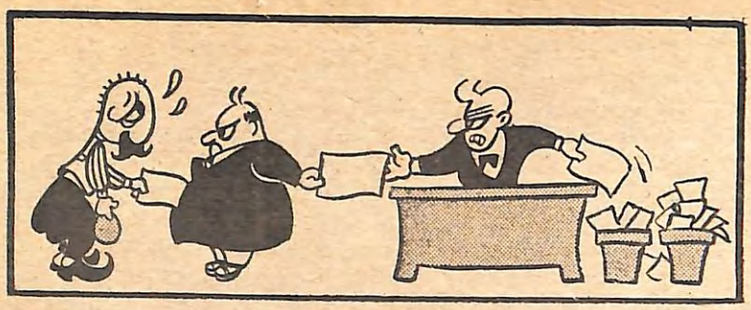

14 Mayıs 950 den evvel

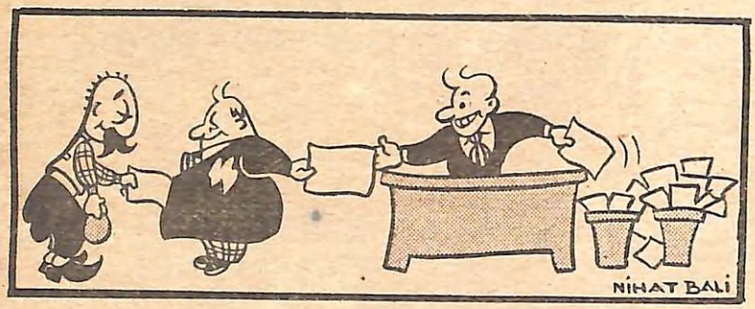

14 Mayıs 950 den sonra

— Ah siz erkekler... İktidarda olsanız bir türlü, olmasanız bir türlü!

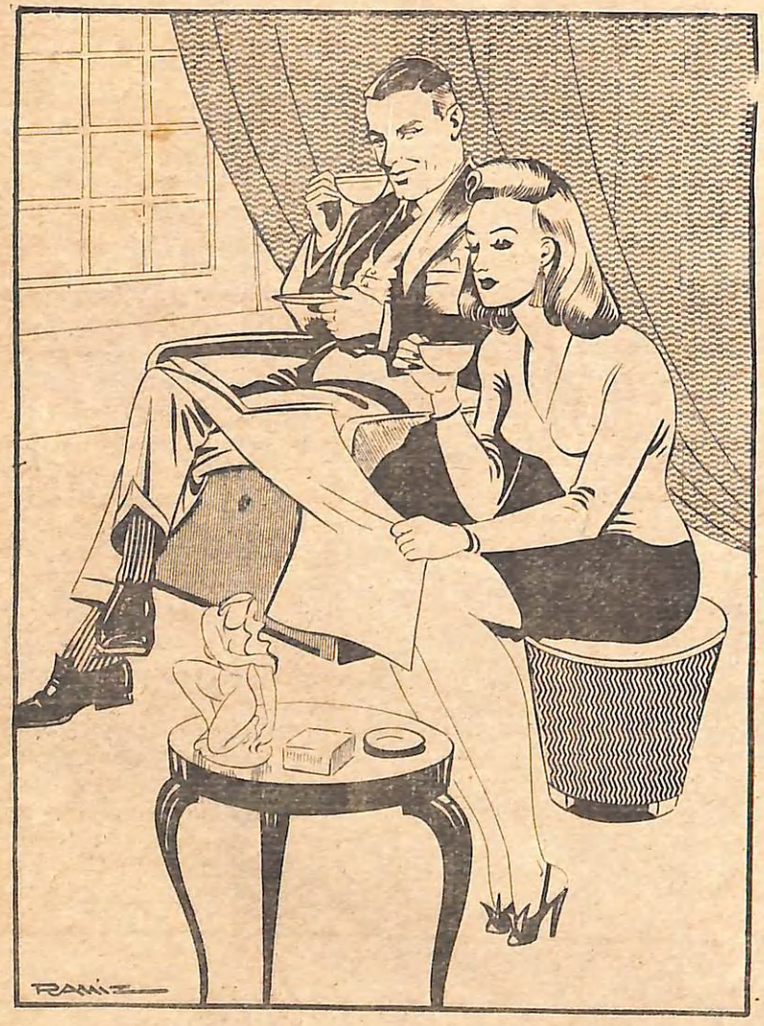

— Çinliler bir köprüyü daha geçmişler, onlar bu kadar kuvvetli miydi?
— Hayır, arkada dayıları var da ondan!

DAKTİLO ARANIYOR

★ On sekiz yaşında, sarışın ve pek güzel bir daktiloya ihtiyaç vardır. Okuma yazma bilmesine, daktilo kullanmasına lüzum yoktur. Bir defada kendisine beş yüz lira verilecek ve yalnız beş dakika klâsik daktilo pozu alması kâfi görülecektir. Tertip olunan cürmü meşhut sahnesi bittikten sonra, isterse patronla evlenmekte tamamen serbest olacaktır. İsteklilerin P. K. 44444 adresine mektupla acele müracaatları.

KİNİNLİ
GRİPİN

— Matmazel, rahat bir yerde iki kişilik...
— Koltuk mu?
— Hayır, şezlong!

İLÂN

S. S. C. B. GNBŞK. dan (Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği Genel Başkanlığından):

Değeri bir milyon ruble tutan oğlum Dimitro Bulgamin Molotov Kuybişeviç Stalin'in canını satın almak arzusundayım. Komünist olmak istemediği için kaçan oğlumu bu kadar dirayetli yetiştirmekle ne büyük hata ettiğimi ve bir komünist baba için oğlunun bizzat canını almaktaki iç bayıltıcı zevki babaları tutmuş komünist babalar gayet iyi takdir ederler. Kendisini diri getirenlere bilirkişi heyetince takdir olunmuş yukarıki miktar verilecektir. Ölüsünü getirenlere bunun yarısı hediye olunacaktır. Ciğerlerini söküp getirenlere para verilmiyecektir. Çünkü, benim oğlum olduğundan, ciğerinin beş para etmediğini gayet iyi bilirim.

Archibald Yozif Stalin

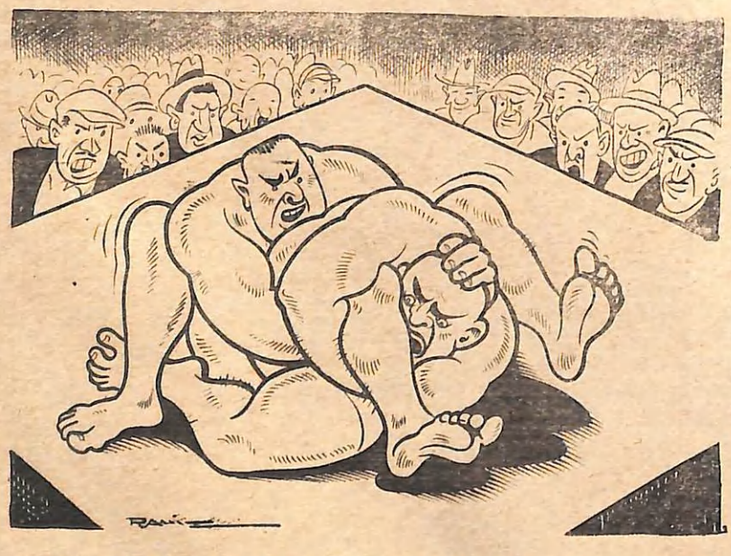

— Seyircilerden biri bağırıyor, çabuk söyle, yoksa seninki diye onun bacağını mı yakaladım?

Üstadın zekâ tecrübeleri

Üstad gayet dalgın bir adamdır. Hem öylesine dalgın ki, bazan yemek yedim zanneder, sofraya gelmez, bazan da yemedim zanneder, ikinci defa sofraya oturur.

Üstad, mesleğinin âşıkıdır. Musikişinastır. Cin gibi bir oğlu vardır. Bir de karısı... Karısı cin gibi değilse de melek gibi sayılabilir. Yalnız pek saftır. Üstad, onun, kendini piyanoya pek kabiliyetli zannetmesini saflığına misal olarak gösterir.

Üstad bir gün oğlunu zekâ imtihanına tâbi tutmak istemişti. Ona:

— Söyle bakalım yavrum, dedi, on üç elmayı on dört çocuğa nasıl taksim edersin?

Sonra ilâve etti:

— Düşün bakalım.. Sual biraz zor..

Çocuk itiraz etti:

— Hiç de zor değil baba..

— Peki, ne yaparsın öyleyse?

— Marmelât yaparım babacığım...

Yumurcak, bir gün annesi piyano çalarken, kediyi tuttuğu gibi pencereden atıvermişti.

Üstad sordu:

— Neden hayvanı sokağa attın oğlum?

Çocuk ciddiyetle cevap verdi:

— Çünkü falsolu miyavlıyordu!

Üstad, mal beyanına davet olunmuştu. Beyanname dolduracağı sırada oğluna:

— Söyle bakalım, dedi, annenin piyanosunu da bildirmek zorundayız. Amma, ne yazalım? Geçim vasıtası mı diyelim, eğlence vasıtası mı?

Oğlan babasına şöyle bir baktı:

— Tahrip vasıtası yaz babacığım! dedi.

GÜVEMLİ

— Neden şu Kervansarayın aleyhinde söylüyorlar?
— Millet sarayların aleyhinde bulunmaya alıştı da ondan!

TANIDIKLAR ANSİKLOPEDİSİ

Fahri Areli'in Avrupa ekspresinde çekilmiş bir resmi

AREL, Fahri — (Profesör, Doktor) Pek parlak kafalı bir operatörümüzdür. İlmini Fransa ve İsviçrede aşırı derecede arttırmıştır. Cerrahpaşanın birinci hariciyesinde profesörlük eder. Yakın zamanlara kadar Tıp medresesinin dekanı (yâni onda biri) idi. Bugün ise profesörler kurulunda bülbül gibi şakır ve hayranlarına kendini dinletir (zorla değil elbette).

Vaktile İstanbulda astığı astık, kestiği kestik bir operatör Nissen vardı. Müşarün ileyhin Cerrahpaşa imamından sonra birçok zahmetlerine katlanmıştır. Mükâfat olarak da onun halifeliğine yükseltmiş bir hayrülhaleftir.

Fahri Arel, eshabı emlâktendir. Birkaç apartımanı vardır (halbuki en kabadayı doktorun nihayet bir apartımanı olur). Bilhassa 115 katlı «Operasyon» apartımanı temaşaya değer. Arel yeryüzünde iki şeye canla başla sarılmıştır: Biri neşteri, öbürü parası. Şöhretine bir sebep de doçentlerine verdiği ibret dersleridir.

★

ATABEY, Eşref Şefik — (Muharrir, şair, edip, sporcu, spiker, radyo musahabecisi, boksör, güreşçi, akşamcı vesaire vesaire..) Bir rivayete göre Gürcü muteberanından, bir rivayete göre de meşhur Etabek-i Zengî ahfadındandır. Galatasaray Lisesi henüz «Mektebi Sultanî» adıyla anıldığı devirlerde oradan mezun olmuştur.

Radyo musahabelerinde sık sık bahsetmiş olmasına ve herkesin bilmesine rağmen biz de tekrarlıyalım. Eşref Şefik, gençliğinde bir kere Avrupaya (yâni Parise!) gitti. Avrupanın bütün büyük ve meşhur şahsiyetlerini, daha çocukluklarından tanır. Esasen o gidişi de «refakatte» olmuştur.

Pariste boksa merak sardırdı. Bu uğurda, bütün halâvetine ve zarafetine rağmen epey dayak yedi; bilgisini arttırdı. Şimdiki hoş sohbetliğini, orada yaptığı gaflara borçludur. Misal:

Bir gün meşhur dansöz Mistinguett'le yemekteydiler. Miss, o zamanlar henüz ellisine varmamış bir genç kadındı ve delikanlılardan pek hoşlanırdı. O sıralarda yıldızı yeni yeni parlamıya başlı-

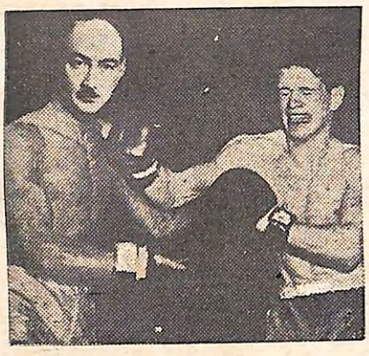

Eşref Şefik, bir amatör boksöre dersini verirken

yan bir kadın artistten bahsediyorlardı. Eşref sordu:

— Dün gece tiyatroda mıydınız Miss?

Mistinguett:

— Hayır, dedi, yorgundum, erkenden yattım...

Gözleri bir başka güzele dalan Eşref, sormıya devam etti:

— Ya... Kalabalık var mıydı?

Bizzat anlattığına göre, Pariste sade boks yapmamış, lâkin güreşe de heveslenmişti. Bir gün, o tarihlerde Pariste bulunan Filiz Nurullah'ın bir güreşini seyrediyorlardı. Eşref Şefik, boksör Carpantier ile beraberdi. Carpantier, Nurullah pehlivanı göstererek:

— Türk pehlivanları hakikaten emsalsiz derecede kuvvetli oluyorlar, dedi, kuzum, nasıl, nerede ve ne zaman antrenman yapıyorsunuz?

Eşref Şefik, göğüs kabartarak bir hamlede saydı:

— Sırp Sındığında, Mohaçta, Estergonda, Viyanada, Tunada ve Yemende!

George Carpantier bu cevaptaki inceliği herhalde anlamıştır.

Eşref Şefik, Şefik Eşrefin babasıdır. Oğlu, paşa torunudur. Kendisi fazla refahtan hoşlanmaz. Gayet şık giyinir. Avrupadayken Parisin en meşhur terzilerine diktirdiği elbiselerini hâlâ giymektedir. Hattâ o devirlerde Londradaki terzi Pool'dan zeplinle elbise getirtmiştir. Bu hususta zevk sahibi olduğunu, boks ve güreç maçlarını seyre gelen kadınların kıyafetlerini radyoda bertafsil anlatmasından da anlarsınız. Zevk sahibi, hattâ hususî zevkler sahibi olduğunun bir delili de şu macerasıdır:

Atabey, sadece beyken, bir Ermeni kilisesinin zangocuna âşıktı. Hatun, günün gayrimuayyen zamanlarında Eşref Şefiğin canına okurdu. Mütevekkil dostumuz bundan memnun olur, zevk duyar, hattâ bazan, dostlarına övünmek için yüzünün tırmıklarını göstere göstere gezerdi.

Atabey, balıkçılıktan hoşlanır. Gırgır, zıpkın, serpme gibi balıkçılık ıstılahları hiç dilinden düşmez. Meselâ bir güzeli tarif ederken «püskürme benli» demez, «serpme benli» der; «kancayı taktım» demez, «zıpkını salladım» der; «pek tatlı konuşuyor» demez, «pek gırgır konuşuyor» der. Yalnız balıktan her dönüşünde muhakkak Balıkpazarına uğrar. Artık almak için mi, satmak için mi, orasını Allah bilir.

Eşref Şefik, alaturkaya bayılır. Bunun için, okuması (ve hattâ yazması) dahi biraz alaturkadır. Hele Perihan okuduğu zaman kendinden geçer. Arada bir kara çallı olmasa, tabiî daha rahat eder.

Maamafih, üstad, konuşmasında olsun, yazılarında olsun, üslûp sahibidir. Meselâ hiçbir spiker, radyoda bir şeyler anlatırken, onun kadar ustalıklı «kelime salatası» yapamaz. O, herşeyi birbirine karıştırmakta, lâfların altını üstüne getirdiği halde maksadını gayet güzel anlatmakta eşsizdir. Kendine mahsus tabirleri, Türkçeye benzemediği halde yazılarına ve sözlerine hususî bir üslûp edası verir. Misal:

Saydığım dinliyenlerim; hasretini çektiğim okuyanlarım; kafakoldan kılçığa geçmek; böyle tüyleri şaha kalkarak nal seslerini kulak zarında patlatmak vesaire...

Ordinaryüs Profesör Samuel Aysoy radyo mikrofonu önünde

Yakında neşredilecek eserlerinin isimlerini ifşa ediyoruz:

Masacılık sanatı (iki ciltten ibaret olup masa başında içkiye nasıl hazırlanılır - birinci kısım - ve Sohbetten muhabbete - ikinci kısım - dan meydana gelecektir)

Paris barlarında alaturka güreşler

Atcılık ve balıkçılık

Dayak yemenin incelikleri (üç cilt).

★

AYSOY, Samuel — (Baytar) Ankarada Veteriner Fakültesinde Ordinaryüs Profesördür. Kendi de adı kadar büyük adamdır. Uzun müddet Ankara Radyosunda, Ankara kedileri hakkındaki derin etüdlerini herkese kedi ciğere bakar gibi baktırarak dinletmiş kıymetli bir âlimdir. Ömrü günü kedi köpek meselelerile uğraşarak geçer. Yaşlı olmasına rağmen, ecnebi profesörler arasında dilimizi en iyi öğrenmiş olan odur. Kuş dilini dahi bilir. Hattâ, radyo konuşması yapacağı günler telâffuzu kulak tırmalasın diye lâng-dö-şa yediği rivayet olunur.

Ankara kedilerile fazla meşgul olduğu, onlar arasında çok dolaştığı için kendi gözleri de rengini değiştirmiş, bir gözü yeşil, bir gözü elâ olmuştur (Dünyanın sekizinci hârikası adını bu suretle almıştır).

Samuel Aysoy, Van Üniversitei Rektörlüğüne adaylığını koymuştur. Niyeti, Ankara kedilerinden sonra Van kedileri üzerinde ihtisas yapmaktır.

Hikâye

TESELLİ

Yazan: VİR GÜL

BİLMEM-NE Lisesini Bitirenler Cemiyeti'nin yıllık toplantısından dönüyorlardı. Ferit, Adnan'ın koluna girmiş:

— Ne güzel eğendik, değil mi? diyordu. Fakat ben seni daha evvel niye göremedim? Ne taraftaydın?

Adnan:

— Bırak Allahaşkına! dedi. Bu akşamki eğlentinin ben farkında mıydım sanki.

— Neden?

Adnan içini çekti, acı haberi verdi:

— Ayten kaçtı! Metresim...

Bir müddet konuşmadan yürüdüler.

Sonra Ferit tekrar lâf açtı:

— Aldırma, birader, dedi. Unutursun.

— Unutamam.

— Unutursun! Zaten ben sana bir şey söyliyeyim mi?

— Söyle.

— Kızma amma?

— Kızmam.

— O kadın sana lâyık değildi. Dediğim gibi, aşiftenin, şırfıntının biriydi. Onun sululuklarını...

Adnan hayret ve hiddet içinde, arkadaşını susturmıya çalıştı:

— Neler söylüyorsun, Ferit. Bu şekilde konuşman ayıp değil mi?

Fakat Ferit, zavallı bir arkadaşını teselli etmek vazifesini can ve gönülden üzerine yüklenmişti. Devam etti:

— ... Onun sululuklarını gördükçe senin yerine ben kızarıyor, yerin dibine geçiyordum.

Adnan içinden: «Hay keşke yerin dibinden bir daha çıkamasaydın!» diye söylenirken arkadaşının kolundan çıkmak istedi.

— Bırak ben gideyim artık. Zaten yollarımız ayrılıyor.

Fakat Ferit bırakmak niyetinde değildi:

— Olmaz, dedi. Bırakmam. Arkadaşlık, dostluk karagünde belli olur. Gel bize gidelim.

Adnan biraz duraladı:

— Ne yapacağız sizde?

— Hiç. Otururuz. Bizim hanım güzel bir çay pişirir... Sobanın başında keyif çatarız. Gör bak, azizim! Aile saadeti ne güzel şeydir! İnsannın helâl karısı haram metreslere benzer mi! Gel hadi, gel, bize gidiyoruz.

* * *

Gittiler.

Ferit kapıyı çaldı.

Açılmadı.

Cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. İçeri girdiler.

— Müjgân? Müjgân!

— Yok galiba.

Ferit tatlı tatlı gülümsedi:

— Herhalde komşudadır. Şimdi gelir. Sen şöyle geç, ben sobayı yakarım şimdi... Birazdan hanım da gelir, bize çay pişirir.

Soba yandı. Fakat hanım gelmedi. Çayları da Ferit pişirmek mecburiyetinde kaldı.

Adnan sıcağın tesirile, yumuşamış, o eski gergin ve sinirli halini kaybetmişti. Koltuğa kurulup sigara yakarken:

— Oh! Hakikaten, aile saadeti ne güzel şeymiş! dedi.

Ferit kaşlarını çatarak arkadaşına şöyle bir baktı. İçinden: «Alay ediyor galiba» diyordu.

Fakat hiddetini açığa vurmadı.

Bu sırada telefon çaldı:

— Alo? Evet, benim... Ha sen misin, Müjgâncığım! Ne haber? Ne? Anlamadım?... Sen şimdi neredesin? Ne dedin? Allah Allah! Neler söylüyorsun, Müjgân! Şaka etme, hadi! Sahi mi? Peki amma, sebep? Ne münasebet, yavrum! Deli mi oldun sen! Vallahi değil! Billâhi yanılıyorsun. Bak sana yemin ediyorum...

— Çat!

— Kapattı.

Adnan merakla sordu:

— Şey... Karım... Müjgân...

— Komşudaymış, değil mi?

Ferid alı al, moru mor olmuştu.

— Yok... Komşuda... değilmiş... diye kekelemiye başladı. Durdu.

— Peki, neredeymiş? Ne var Allahaşkına, söylesene Ferid... Malûm ya, arkadaşlık kara günde belli olur... Rica ederim söyle. Eğer sana bir yardımım dokunabilirse...

Ferid, başını ellerinin arasına alıp dövünmiye başladı:

— Bittim, birader, bittim, mahvoldum... Karım gitti! Bir daha da gelmiyecekmiş ve, bilirim, gelmez! Ah ne haltettim de...

— Ne yaptın?

— Daha ne yapacağım! Bu akşamki toplantıya gitmeme karım muarızdı. Ben «gideceğim!» dedim. O «gitmiyeceksin!» dedi. Ben gittim...

— O da gitti!

Adnan'ın alayla söylediği bu sözü Ferid pek ciddî ve acıklı bir tavırla tekrar etti:

— Evet gitti!

Şimdi teselli sırası Adnana gelmişti.

Çayını höpürdete höpürdete içtikten sonra:

— Aldırma, birader, dedi. Alt tarafı, kadın. Çekiver kuyruğundan. Kadının bini bir para, biri olmazsa biri daha! Bak, aslan gibi bir delikanlısın. Aile saadetini de tatmış bir insansın. Onu boşar, gül gibi bir kız alırsın. Hem ben sana bir şey söyliyeyim mi? Müjgân'ı ben hiç de sana lâyık bulmazdım. Onun sululuklarını gördükçe...

Ferid kaşlarını çatarak, başını arkaya atarak horozlandı:

— A! Teessüf ederim, Adnan. O nasıl lâkırdı öyle!

Kara gün dostu, arkadaşını teselliye inatla devam etti:

— Basbayağı lâkırdı! Hakikat!

— Hakikat değil, hakaret! Defol evimden! Eksik olsun senin gibi arkadaş! Çık diyorum sana dışarı!

! ! !

Adnan şapkasını eline, paltosunu koluna alıp dışarı fırladı. Merdivenleri dörder dörder inerek soluğu sokakta aldı.

Biraz sonra Altınköşe gazinosunda Müjgân'la buluşmuştu.

— Nasıl, oyun iyi oynandı mı?

— Sorma, kızım. Oynandı amma, sonunda alkış yerine az kalsın dayak yiyordum.

Müjgân şampanya kadehini tokuştururken:

— Acaba şimdi Ferid ne yapıyordur? diye sordu.

Adnan göz kırparak gülümsedi:

— Merak etme! Ayten'in haberi var: Birazdan ona telefon edecek!

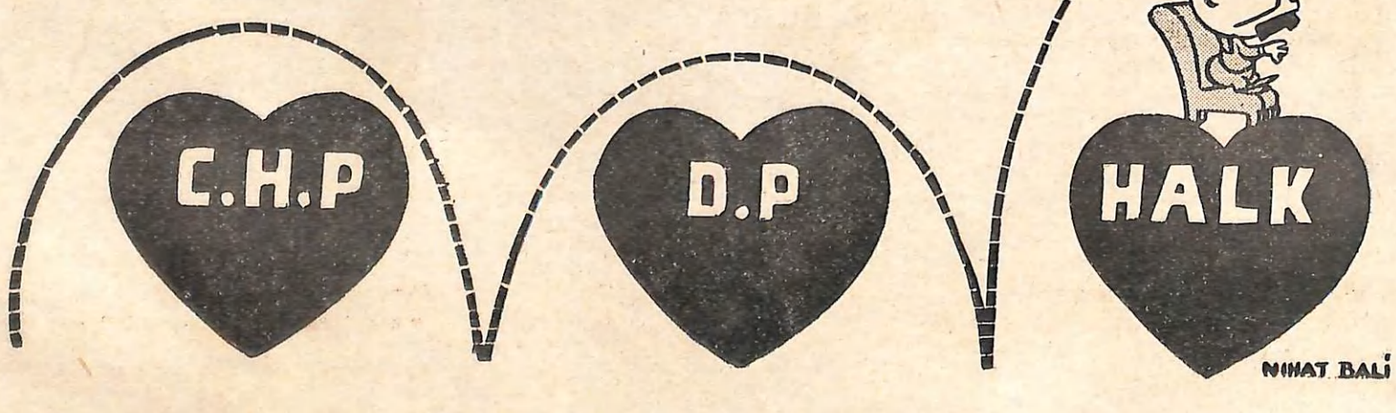

Küçük Valinin maceraları!

Çömezin Röportajları: 230

Meclisde neler sorardım?

Çizen: Ramiz

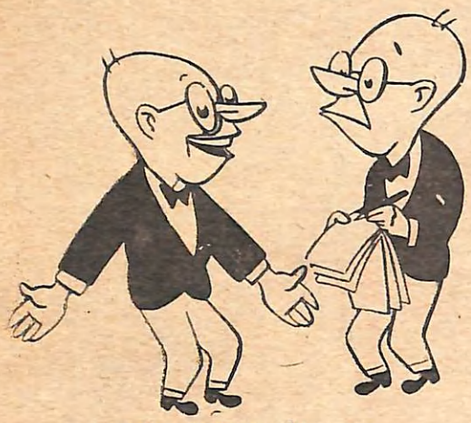

— Karaborsayı sorardım...
— Altından çapanoğlu çıkardı!

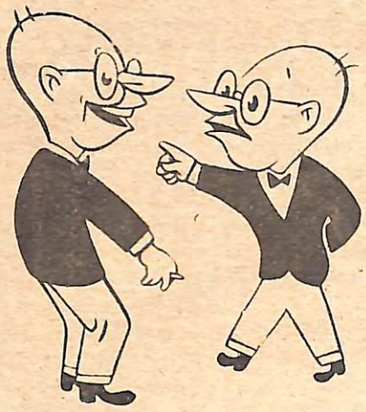

— Yol işlerini sorardım...
— Yolsuzluklar belli olurdu!

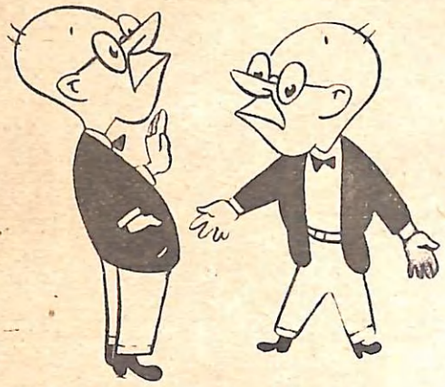

— Bütçeyi sorardım...
— Deliğin büyüklüğünü öğrenirdin...

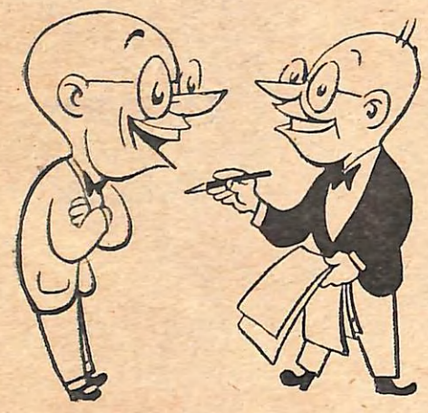

— Banka ikramiyelerini sorardım...
— Bu işde kazanan belli olurdu...

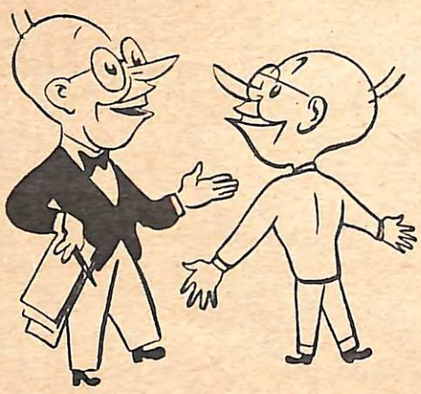

— Halk Partisinin halini sorardım...
— Eline bir mendil tutuştururlardı..

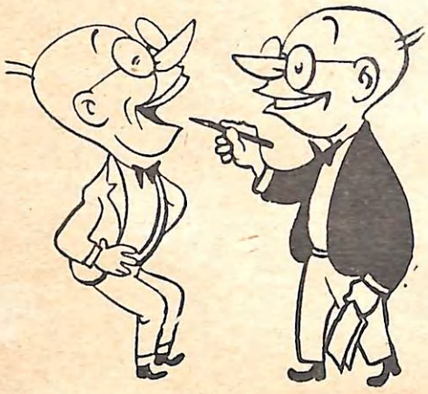

— Hayat pahalılığını sorardım...
— O, ucuzladı; başka şey sor derlerdi!

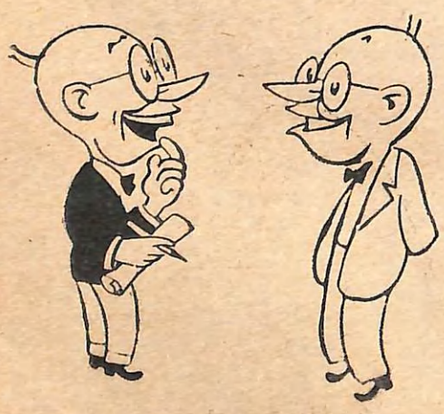

— Kızılay hesaplarını sorardım...
— Yardım istemiye kalkarlardı..

— İstanbulun asayişini sorardım...
— Kaç kişi kaldığımız anlaşılırdı..

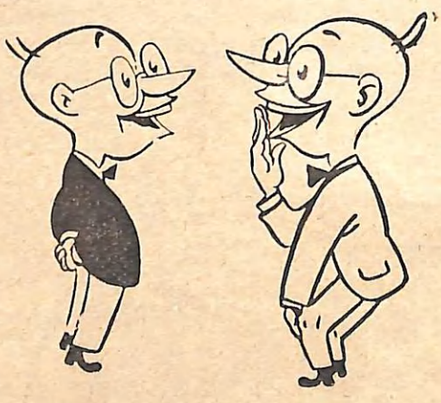

— Komünistleri gözetliyor musunuz diye sorardım...
— Şevket Mocan yan bakıyor derlerdi!

DEREDEN - TEPEDEN

AL SANA!

Azılı sarhoşun gözünü kan bürümüştü. Arkadaşına rastlayınca:

— Çiçek sever misin? diye sordu.

— Severim.

Bu cevap üzerine tabancasını çekti ve:

— Öyleyse yarın sabah istediğin kadar çelenk gelir sana, merak etme, dedi ve... Dan! Dan! Dan!...

ÖZÜR

Yeni daktilo kendisine kızan patronuna kızmıştı:

— İmlâ bilmez olur muyum! Elbette biliyorum, dedi. Amma, aklımda tutamıyorum.

KISAS, KISAS, MAKAS!

Misafirler gittikten sonra hanım yaygarayı bastı:

— Eyvah! Yedi çatal ortada yok! Hem de gümüş çatallar! Çalmışlar!

Kocası sordu:

— Hangileri?

— Hangileri olacak! Şark Otelden aldıklarımız...

ZAVALLI!

Bu fıkra Amerikada işitilmiştir:

— Şu adamı görüyor musun? Kumar yüzünden milyoner oldu!

— Evvelce fakir miydi?

— Hayır, milyarderdi zavallı!

BENZETMEK GİBİ OLMASIN!

Genç evliler dağ gezmesine çıkmışlardı. Dik bir yamacı tırmanırken hanım içini çekti:

— Arabadan, otomobilden vazgeçtik, şimdi şurada hiç olmazsa bir eşek bulunsaydı...

Kocası hemen kolunu uzattı:

— Bana yaslan, karıcığım...

MAŞALLAH!

Leylâ ile Süheylâ konuşuyorlardı:

— Kocan sadık mıdır bari?

— Çok! Üç senedir ayni daktilo'yu kullanıyor.

GÖRÜNEN KÖY

Müşteri kızmış, otel kâtibine bağırıyordu:

— Madem yataklarınızda pire vardı, neden bana daha evvel söylemediniz?

Kâtib güldü:

— Lüzum var mıydı, beyim? Nasıl olsa kendiniz farkına varacaktınız.

Şükûfe

Türkiyenin en eski kriyat imalâthanesidir. Şükûfe kokuları kullananlar her mevsimde bir bahar havasına bürünmüş olurlar.

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:

RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:

Kardeşler Basımevi - İstanbul

SAYI: 831

Diş macunlarının en sıhhîsi ve en güzelidir.

FIKRALAR

MEDENİYET!

Kemal Salih Sel:

— Şu medeniyet doğrusu çok iyi şey, diyordu.

Sordular:

— Ne bakımdan?

— Sür'at bakımından. Şişli otobüsünü beklemekle kaybettiğimiz yarım saati, buradan Ankaraya tayyareyle bir buçuk saatte gitmekle telâfi ediyoruz!

TEŞBİH

Sinemada beyaz perdenin üzerine bir maymun çıkmıştı.

Çocuk:

— A! Amcama ne kadar benziyor! diye bağırdı.

Annesi darıldı:

— A! Sus! Ayıp değil mi?

Çocuk cevap verdi:

— Maymun anlamaz ki, anneciğim!

KOMEDİ

Birinci perde:

Erkek — Beni seviyor musun?

Kadın — Seviyorum, şekerim.

İkinci perde:

Erkek — Beni seviyor musun?

Kadın — Seviyorum, canım

Üçüncü perde:

Erkek — Beni seviyor musun?

Kadın — Senin için ölüyorum, yavrum.

— SON —

Şahıslar: Bir kadın, üç erkek.

AKIL!

Dalgın profesör evden çıkarken geri döndü:

— Mendilimi getirir misin, karıcığım?

Biraz sonra kadın geldi:

— Mendilini bulamadım. Başka bir mendil getirdim. Profesör itiraz etti:

— İstemem. Öteki mendil lâzım bana.

— ? ? ?

— Bir şeyi unutmayım diye ucuna düğüm basmıştım. Neyi unutmamak istediğimi bu mendille nasıl hatırlarım!

YAZIK!

Bir doktora sordular:

— Hayatınızda hiç yanlış teşhis koyduğunuz olmuş mudur, üstad?

«Üstad» cevap verdi:

— Çok! Yalnız, birini hiç unutamam: Bir milyoneri üç vizitede iyi etmiş; milyoner olduğunu ilk görüşte teşhis edememiştim.

NE MÜNASEBET!

Otomobili Müzeyyen Senar Işıl kullanıyordu.

Seyrüsefer memuru durdurdu:

— İşaret ettiğimi görmediniz mi?

Müzeyyen Senar cevap verdi:

— Gördüm amma, görmemezlikten geldim. Erkeklerin işaretine cevap verecek kadınlardan değilim ben!

EYVAH!

Bir arkadaşına misafirliğe gitmişti. Ev sahibi:

— Hiç sıkılma, azizim, diyordu. Tıpkı kendi evindeymişsin gibi hareket et.

Misafir eyvahı bastı:

— Aman deme, birader! Bugün bizim evde bulaşık yıkama nöbeti bende!

Mizah

Herkes gibi ben de kendimi büyük görmiye başladım!